

PHẦN 9

Ngồi vào taxi Huyền Thư nôn nóng mở điện thoại. Cô thật sự bồn chồn muốn biết hai ngày qua ở nhà đã xảy ra chuyện gì.

Thái là người tình tham lam và độc tài.

Ngoài những lúc ra ngoài dạo chơi, ăn uống thì hẳn giữ rít cô bên mình, không hở ra phút nào nên Huyền Thư không cách nào gọi điện về nhà được.

Tuy thỏa thuê về nhu cầu xác thịt và rất hả hê vì đã trả thù được chồng cái tội lãnh đạm với mình nhưng đây là lần đầu tiên vượt rào, bỏ nhà đi chơi biển biệt mấy ngày trong lúc con đang bệnh nên Huyền Thư phập phồng không yên.

Máy đã khởi động xong...

Huyền Thư điếng người khi thấy có đến hơn ba mươi cuộc gọi nhờ từ đủ số điện thoại- của người nhà: Từ Sỹ Đông, Khả Thuận cho đến cha mẹ chồng, cha mẹ ruột và cả số điện thoại bàn (chắc là thím Mười gọi).

Linh cảm có chuyện không lành, cô vội bảo người tài xế taxi:

- Chạy nhanh lên giùm tôi. Nhà tôi đang có việc gấp.

- Đầu hẻm nhà cô sao lại có cây cờ tang chễm chệ?

Càng nghĩ, Huyền Thư càng sợ.

Chưa vào đến nhà, cô đã điếng người nhào ra khỏi xe vì rành rành đám tang là của nhà mình!

Huyền Thư buông rơi giỏ xách, chân như hóa đá trước tấm ảnh trên nắp hòm:

“Bé Mi!”

Sỹ Đông rãi rời gục đầu bên mộ con. Anh không ngờ chuyện công tác này là lần cuối cùng cha con còn nhìn thấy mặt nhau.

Đang ở Kiên Giang thu mua hàng xuất khẩu thì anh nhận được tin bé Mi đã chết vì chích vaccine. Về nhà ngay thì mọi chuyện đã xong hết rồi.

"Phải chăng nó sinh ra đời là sự sai lầm của định mệnh nên nó mau chóng trở về với cát bụi để khỏi lớn lên trong cảnh gia đình có đủ cha mẹ nhưng lại thiếu vắng tình thương.

Có tiếng chân khê khàng dừng bên cạnh rồi giọng Huyền Thu ngập ngừng vang lên:

- Anh không về sao? Mọi người đi hết rồi.

Không hề nhìn lại, anh nói giọng lạnh tanh:

- Cô dang xa ra. Cha con tôi không cần sự có mặt của cô.

Lần đầu tiên trong mấy năm trời mang tiếng vợ chồng, Huyền Thu không kích bác, gây sự mà chỉ vắn tắt thốt lên:

- Tôi biết!

Không để anh có thời giờ ngạc nhiên, cô cười nhếch môi, nói giọng nhẹ tênh như mất hết cảm xúc:

- Đơn ly hôn tôi viết và ký sẵn rồi, đang để trong phòng tôi đó. Từ giờ cho đến lúc ra tòa, anh không còn thấy mặt tôi nữa đâu. Tôi dọn về bên nhà ba mẹ tôi ở.

Cô đi thật nhanh, đúng như câu không để cho anh và bé Mi thấy mặt cuối cùng thì Sỹ Đông cũng được tự do, thoát khỏi cuộc hôn nhân như địa ngục này nhưng cái giá của nó quá đắt: Mạng sống của con gái mình!

Những giọt nước mắt hiếm hoi của gã đàn ông thì nhau tuôn tràn trên đôi gò má hóp lại vì đau buồn của kẻ vừa mất con.

Khả Thuận vui sướng reo to ngay khi gặp mặt Thạch Anh:

- Thắng lợi rồi! Sỹ Đông với Huyền Thu vừa ký giấy ly hôn xong là anh chạy lên đây liền: Không còn trở ngại nữa, em đồng ý lấy anh chứ?

Thạch Anh cười vui nhưng vẫn dè dặt:

- Mọi việc còn mới mẻ quá, nên chờ thêm ít lâu nữa rồi hãy tính chuyện của mình.

Khả Thuận xịu mặt:

- Gần năm năm rồi chứ ít ỏi gì nữa?

- “Cưới vợ thì cưới liền tay”, anh đã kiên nhẫn hết sức rồi, em không thấy sao?

Thạch Anh cong môi:

- Chờ không nổi thì đi cưới người khác.

- Em đâu cấm.

Khả Thuận rối rít phân bua:

- Anh không có ý đó. Chờ em bao lâu anh cũng chờ.

Đang vui, Thạch Anh chợt buồn.

Cô day dứt thốt lên:

- Em không bình thường những phụ nữ khác. Anh có hối hận khi quyết định chung sống suốt đời với em không?

Vuốt mái tóc dài của cô bằng cử chỉ trân trọng xen lẫn thương yêu, Khả Thuận nồng nàn khẳng định:

- Em càng thiệt thòi vì bệnh tật thì anh càng yêu em nhiều hơn. Anh muốn chia sẻ, gánh vác mọi bất hạnh trong cuộc sống với người anh yêu chứ không phải chỉ biết đòi hỏi sự vui sướng.

Nước mắt lăn dài trên má, Thạch Anh gục đầu vào ngực anh, thỏn thửc:

- Em hạnh phúc lắm.

Tử Yên đi đến, tế nhị tránh ra xa cho đôi tình nhân có thì giờ trở lại trạng thái bình thường.

Khả Thuận nhìn cô, cười chào nhưng vẻ mặt không được tự nhiên lắm.

- Cũng phải thôi! "Máu chảy ruột mềm" mà. Muốn hay không thì tờ giấy ly hôn của Huyền Thư chưa ráo mực, mồ bé Mi vẫn còn chưa khô, làm sao anh vui vẻ hết lòng với kẻ là nguyên nhân sâu xa tạo nên sóng gió lao năm nay trong cuộc hôn nhân của gái mình được.

Hiểu vậy nên Tử Yên không buồn, cô hỏi han vài câu theo phép lịch sự rồi rút lui.

Đến tối vẫn không nghe mọi người nhắc nhở gì về Sỹ Đông, Tử Yên chịu không nổi đành kéo Khả Thuận ra sân hỏi nhỏ:

- Kỳ này anh Sỹ Đông không lên với anh nhưng có nhắn gửi gì không?

Tránh nhìn cô, Khả Thuận đáp nhanh:

Nó đang buồn, ít nói chuyện với ai lắm.

Tử Yên không hài lòng với câu trả lời quanh co ấy nên hỏi thẳng:

- Anh không nhắc gì đến em sao?

Khả Thuận đành nói:

Xin lỗi em. Sỹ Đông tự trách mình về cái chết của bé Mi nên tự trừng phạt mình, không đi đâu, không nhắc nhở đến ai hết. Nó muốn quên mọi chuyện trong quá khứ cho lòng thanh thản, bớt ray rót.

Tử Yên lặng người, mặt trắng bệch như tảng đá hoa cương đang nằm trong góc nhà kia vậy. Giờ cô mới hiểu lý do khiến Khả Thuận tránh mặt mình.

Nở nụ cười héo hắt, Tử Yên thần thờ bật ra câu hỏi như tự vấn bản thân:

- Có thật sẽ quên được tất cả không?

Nhìn cô liêu xiêu khuất dần trong bóng tối, Khả Thuận xót lòng, thềm lạp lại câu hỏi của cô:

- Con người ta dễ quên lắm sao?

"Chợ buồn đem bán những vui

Đã mua được cái ngậm ngùi chưa em

Chợ buồn bán nhớ cho quên

Bán mưa cho nắng, bán đêm cho ngày..."

(Chờ - Đồng Đức Bốn)

Đêm đã gần tàn mà Thạch Anh vẫn cứ trăn trở không yên. Giấc ngủ không đến được với cô bởi biết bao suy nghĩ choán đầy tâm trí.

Ở chiếc giường nhỏ trong góc phòng, Tử Yên cung thao thức suốt đầu hôm đến giờ: Nỗi đau trĩu nặng trong lòng đã lấy đi của cô khá nhiều nước mắt. Không dám cho Thạch Anh biết, cô phải giả vờ ngủ say, úp mặt xuống gối.

Nhưng rồi những động tác xoay người trên giường cộng với những tràng thở dài chốc chốc lại vang lên từ phía Thạch Anh đã cho Tử Yên biết cả hai người ở trong phòng này đều trăn trở thâu đêm như nhau.

Lúc Thạch Anh ngồi dậy rót nước uống, Tử Yên đứng lên làm thay rồi nhân cơ hội hỏi luôn:

- Sao Út không ngủ?

Thạch Anh thở dài - thật dài - hỏi ngược lại:

- Con cũng vậy mà hỏi Út làm gì?

Mắt ngấn lệ, Tử Yên ảo não thốt:

- Con buồn là có lý do, chứ Út nên vui nhiều mới phải. Đâu còn gì cản trở Út với anh Thuận cưới nhau nữa?

Thạch Anh rầu rĩ bó gối nhìn mông lung ra ngoài bóng đêm:

- Con quên là út còn bồn phận nặng nề lắm sao?

Tử Yên mở to mắt, hoang mang:

- Vậy Út tính sao?

Thạch Anh cười buồn:

- Còn sao nữa, số phận mình khác người thì phải chịu đựng thôi.

Tử Yên nhìn cô trần trụi một lúc lâu rồi bất ngờ cất tiếng:

- Út đừng làm vậy! Hạnh phúc đã đến thì phải nắm chặt, hớ tay là nó đập cánh bay mất đó.

Thạch Anh vẫn dàu dàu:

- Khó lắm con ơi!

Tử Yên nhún vai:

- Đã quyết tâm thực hiện thì việc khó đến đâu cũng phải làm Út đừng lo, rồi đâu sẽ vào đó.

Thạch Anh còn ngơ ngác chưa hiểu hết ý nghĩa của câu nói ấy thì Tử Yên đã mở tung cửa chạy vụt ra ngoài sân.

Vừa lướt băng băng trên mũi chân như những nghệ sĩ xiếc, Tử Yên vừa xõa tung mái tóc dài óng ả của mình, miệng phát ra từng tràng âm thanh huyền bí nghe thật rộn người giữa đêm khuya cô tịch.

Người trong sơn trang đã thức giấc hết bởi sự khuấy động ly kỳ này.

Túm tụm vào nhau, họ sợ sệt bàn tán:

- Thần linh đã chọn được người thay thế rồi.

Có kẻ thừa dịp tung tin:

- Mấy lúc sau này tôi thấy Tử Yên lạ lắm. Nó đâu giống người thường, bước vào con đường này là đúng rồi.

Kẻ thực tế nhất thì la lên:

- Coi chừng? Đừng cho cô ta chạy về hướng vực sâu.

Mọi người rần rần chạy theo Tử Yên hết như cảnh xuất thần của Thạch Anh lúc trước vậy.

Khả Thuận đứng bên người yêu để canh chừng cô, nhúu mày thốt lên đầy ngờ vực:

- Sao lại có chuyện trùng hợp kỳ lạ thế này? Không lẽ căn bệnh tâm linh huyền bí này cũng lây lan như cúm hay sao?

Nước mắt đầm đìa, Thạch Anh nức nở bảo anh:

- Có rất nhiều chuyện bí ẩn nơi đây mà anh không thể nào hiểu hết đâu. Em chỉ xin anh biết một điều là em đã thoát được cái ách nặng nề phải mang trên mình từ bao lâu nay rồi.

Khả Thuận cao giọng:

- Bằng sự thay thế của Tử Yên phải không? Thần thánh cũng biết chọn lựa quá chứ? Chẳng chịu thiệt chút nào!

Thạch Anh lắc đầu, giọng buồn tha thiết:

- Dần dần rồi anh sẽ hiểu!

Ánh đuốc và tiếng khấn vái vang rân từ phía hang Viễn Hoài vọng đến cho Khả Thuận biết Tử Yên lại trở thành thánh sống thay chỗ Thạch Anh kể từ giờ phút này rồi.

Kỳ lạ thay, anh không vui chút nào về chuyện ấy dù nó liên quan trực tiếp đến hạnh phúc cả đời mình mà chỉ thấy bức bối, ghệt thở bởi nhận ra dù có làm chồng Thạch Anh đi nữa thì cho đến lúc này, anh vẫn cứ là kẻ đứng ngoài lề mọi chuyện bí ẩn đang diễn ra trước mắt mà người phụ nữ mình yêu thương lại là một phương trình không tìm ra nghiệm!

- Còn Tử Yên thì sao?

Xoay người thật dẻo giữa vòng người thành kính xì xụp khăn bái, nghi ngút khói hương, cô như đang hòa lẫn vào cõi không gian huyền hoặc quanh mình với hai câu thơ tóm tắt tâm trạng của cô lúc này:

“Dòng sông bên lở, bên bồi

Riêng mình tôi lỡ cả đôi ba đàng”.